

Zašto je
tako?

ZAŠTO JE TAKO?

Zašto je tako? Ali uvijek inspiracija zablista kada osjetim ponor u takozvanu melankoliju. Kod mene očito je postalo nepisano pravilo. Mislim da mi to trenutačno pisanje zaokupi misli da na trenutak pobjegnem. Zato sam vjerojatno i osjetio želju za pisanjem. Iznenadujuće je to što se to nekima ljudima dopada moje pisanje. Te moje priče zbudane nasumično na “komad papira”. Nije mi to nikada palo na pomisao da bi to itko pročitao, izuzev moje supruge. Niti ona ne pročitava sve što sročim, napišem. Samo djelić toga. Ali da se ljudima dopada?! Moram priznati, iznenadujuće. Zbilja mi je čast kada netko pročitava moju priču, ali vas ne shvaćam zašto? Nisu književna djela, samo moje viđenje nekakvih stvari koje me zaokupe u različitim trenucima i težinama. Ne znam kako bi to drugačije objasnio, ali možda možete kvalitetnije utrošiti to vrijeme nego čitajući moja, nazovimo ih jednostavno “sranjopizdarije”. Koliko vas čita, to ne znam. Čujem od drugih, da li ja osobno ili Boki da ljudi to zbilja čitaju. Čitaju moj provedeni dan koji nije ni po čem poseban. Nekada niti uzbudljiv, nekada tužan, pa ga zamjeni sreća, barem na trenutak, nekad i duže, a nekada i pizdarije s dozom humora.

Došlo je do toga da se nekima svidjelo i iznijeli su mi svoje planove, za mene nestvarne. Uključivanje u velike projekte u koje je uloženi toliko trud, znoj, živci i vrijeme. Vjerujte mi ne može to svatko. Moj dio u tome je mali, ako bude primijećen, ja sam sretan. Ali kako sam naveo, nije da ne vjerujem da ću dati svoj obod tome, nego mi je još uvijek jednostavno nestvarno. Neću o tome što i kako. Neka za sada neka ostane na ovom.

Sada osjećam. Pa mogu i pisati. Uz svu muku koju sada nosim uza se, prekidam posao da bi pisao. Zaustavljam strojeve jer je želja za napisati ovaj tekst, jača. Jača od želje da što prije završim započeto. Neću ni s čim kasniti, samo ću svoj radni dan produžiti. Nije prvi puta.

Što me pokreće kada u meni sve stane. Nekada sitnica koje se sjetim, nekada mir kojeg imam malo. Obitelj smo, pa je zbrka sastavni dio dana. Je li sam sebičan i nezahvalan što želim taj mir, to vrijeme samo za sebe? Vjerojatno jesam. Ali sam ljudsko biće, pa si to opravdam na taj način. Ne upali svaki puta, da ostvarim taj mir. Ali kada ga na silu odaberem, mislim da sam obično nezahvalno govno. Što i vjerojatno jesam. Kao i svi mi želimo nešto što nam odgovara, ali nije trenutak, pa ga ipak zgrabimo i sebično uživamo. Tako je i sa

svima izvan obitelji, želio bi da je sve bajno, da te uvažavaju, ne na neki veliki način, obični ljudi, prijatelji, a to se nekad ne dogodi. Niti ja ne vraćam što sam nekada dobivao od tih prijatelja. Sada platonskih prijatelja. Govno sam kao i oni. Znajući za moje stanje od njih nikad nisam primio niti jedan poziv - kako si? Je li si bolje? Postajem vuk samotnjak i to mi odgovara. Da se maknem od svijeta, da živim mirno da ne kažem spokojno. Od takozvanih prijatelja. Ne prijatelja, što sam mislio da jesu. Oni su postali poznanici. Možda zato i ne vraćam dobiveno, pardon nekad dobiveno i znam da to mora biti obostrano. Ne možeš samo primiti, nekada moraš dati da bi ponovo dobio. Nekad običan smiješak, onako iz srca, nekada usluga. Ali otišao sam samovoljno od njih. To se ipak u meni prelomilo ne znajući gdje je ta granica. Vjerojatno je to moja greška, ali što je tu je. Imam prijatelje kod kojih se ne trebam brinuti, niti se broji tko je koliko kome napravio, nego tko koliko, bezuvjetno, može pomoći, pa barem pozivom - gdje si frende? ne vidamo se često, ali tri desetljeća, možda i više smo prijatelji. Oni pravi.

Vrtim se u mjestu ne znajući u kojem pravcu da napravim korak. Neizvjesnost. Meni nepodnošljiva. I nenadano tj., slučajno su mi se otvorila nova vrata gdje sam upoznao jako dobre ljude koji nažalost svi nose križeve, netko veći, netko

manji. Shvaćajući težinu problema kod drugih, makar se o tome ne priča, a ima puno empatije koja se osjeti u zraku. Kada idemo planinariti mislim da kod svih prisutnih se događa taj bijeg od svakodnevice, da svi odbacujemo taj nekada nepodnošljivo težak križ koji ti je dodijeljen. Da problemi naprosto ispare. Ta tišina prevlada našim umovima, toliko željena praznina, taj spoj s prirodom. Predivan osjećaj, normalan osjećaj uz osmijehe na licima sviiju nas.

Možda je razlog zašto ljudi bez križeva ne mogu shvatiti težinu koji neki od nas nose. Možda je to razlog što ti platonski prijatelji postaju poznanici. Nitko ne voli slušati probleme onog drugog, a ako ih još ne shvaćaju jer nisu tako nešto doživjeli, niti mogu. Nisu za to krivi i tu sekvencu mogu shvatiti, a ne mogu shvatiti da ti prijatelj nema poriv uputiti par riječi podrške u bilo kakvom smislu. Pa barem upitnom. To su par riječi. Nema tu težine za izgovorit, ali imaju veliku težinu, dobru težinu, onome kojem su upućene. Možda ja na to gledam drugačije. Jer se u takvim situacijama ponašam isto tako drugačije. Možda griješim, ali ne mogu pobjeći od onoga što jesam, niti ne želim. Vjerojatno ću požaliti od ovih salitih riječi, to je sigurno, ali ja to tako vidim. Ljutite se, imate pravo. Ja se ne ljutim, razumijem, ali bilo bi mi drago da razumijete i vi mene. Mir je sve što u životu trenutno želim.

Taj mir da mogu živjeti sa svakodnevnim problemima čovjeka bez križa. Normalnog ljudskog bića. Ne želim puno, ali je to Sizifov posao.

Ima tu puno toga za napisati o toj temi. Ja ću je malo skratiti i mislio sam da je to kraj, ali upetljalo mi se u misli jedan primjer nas ljudi, najinteligentnijih, a ujedno i najglupljih bića na ovom planetu. A i nadovezuje se na gore napisani dio priče. Svi se kunemo u obitelj i da nam je ona sve na svijetu, je se slažem. Ali ono licemjerno je reći da te jedino obitelj u svakom datom trenutku veseli. To su floskule kojima ljudi pokazuju svoju “kvazi” dobrotu. Što je s mirom koji sam spomenuo na početku, a svima je nekada potreban ili da vas pitam koliko ljubavi isijava kada se svi posvađate i šaljete jedan drugog u pizdu materinu? Obitelji se vole, neke više, neke manje i ja svoju jako volim, ali dođe trenutak kada se proberem van prošetati poslije kvalitetne svađe. Da saberem misli. Da se ispušem. Bila to svađa sa ženom ili djecom ili obje. Koliko samo ima takvih primjera gdje se bespotrebno budemo ono što nismo. Jebi ga, tako je. Ne znam ja to zapakirati u celofan ili lijepi papir da se izrazim na ljepši način. Kako to rade književnici. Puno rukopisa, a od toga pola bace u smeće. Nije pogodoeno da se svima sviđa, jer neće puno prodati knjiga. Ja ne želim tako. Ja ću ovako, iskreno. Neko će me

zamrziti radi toga, neko shvatiti da smo samo ljudska bića i imamo potrebe pa i one sebične. Nekom sam pregrub, nekom dobar, nekom idiot. Što ja tu mogu. Barem imam muda to napisati, a ne biti "Starfucker" koji se pokazuje na van, a onda zove mamicu kada ga nešto zaboli. Kao mene kurac za njih, ali bez poziva.

Jesam li nekad sebično đubre koji misli samo na sebe. Iskreno, mislim da jesam. Ne uvijek, ali znam biti. Kao i mnogi. Usudim se reći, svi.